

TAZETTEKLAP

* De storm die gisteren door Oostende trok heeft ook op Theater aan Zee heel wat schade aangericht. Door de weersomstandigheden moest *Corazón de angeles* van Theater Tol helaas afgelast worden.

* Zakelijk leidder Stefan Tanghe kwam gisteren zwaar ten val met de fiets, op de spekgladde kasseien aan het Paulusplein. Hij werd in allerijl naar het ziekenhuis afgevoerd, waar gescheurde adductoren werden vastgesteld. Hij zit ondertussen veilig en wel (en met een stel krukken) naast ons redactielokaal, maar heeft nog veel pijn. We wensen hem alvast een spoedig herstel.

* Ook veel beterschap gewenst aan de mensen van de Bibberstand, beter gekend als de infostand. Het een hele dag in een trekpat staan heeft daar al twee zieken geëist, de medewerkers van de infostand overwegen dan ook om 'Bibbergeld' te vragen aan de organisatie.

* Weersvoorspelling vandaag: eerst zwaar bewolkt met kans op neerslag, later bewolkt maar droog.

TELEX

* Bij regenweer gaan de voorstellingen van het familiepark door in de tent op het stationsplein.

* WORD WACHTER!! Schrijf je in voor een installatie van 100 mensen! Meer informatie via allesniets@gmail.com.

* Vandaag te gast bij TAZ Talk: **Said El Haji**, een internationale literaire persoonlijkheid die in 2000 debuteerde met *De Dagen van Sjaitan*. Afspraak om 17u in Galerie Beau-site aan de zeedijk!

* Vandaag om 14 u in het Stationsbuffet: Kortfilm *La face cachée du Vlaams Blok*: een spraakmakende documentaire van RTBF-journalist Jean-Claude Defossé.

* Morgen vanaf 11u kan jong en oud genieten van *De Riddershow Paard Wan, Toe en Trie* in het Leopoldpark. Alle fans worden verzocht in ridderkostuum naar de voorstelling te komen.

De culinaire hotspot van Theater aan Zee

Theater aan Zee is niet alleen een feest voor de theater- en muzikliefhebber, voor de artiesten en de medewerkers is het ook 10 dagen een kleine culinaire hemel op aarde. Dat heeft alles te maken met het cateringteam van Katrien Bequé, voedstermoeder van TaZ, en Erwin Van Der Gucht, mede-chef, die in hun Lijnbus dagelijks de meest delicioze menu's uit hun potten toveren. Als we aankomen bij de cateringtent krijgen we meteen een bak *patatten* voor onze neus en een aardappelschiller in de pollen geduwd. De keuken is in volle voorbereiding voor het avondeten; hier moet gewerkt worden. 'Vandaag is 't een *specialeke*', vertrouwt Erwin me toe, maar waaruit het menu precies bestaat wil hij nog niet kwijt. Onze neus begint meteen te genieten van de bedwelmende geuren van kruiden, venkel en verse look, maar voor het water ons helemaal in, zelfs bijna uit, de mond loopt, ondervragen we Katrien en Erwin snel over hun culinaire TaZ-ervaringen.

Het kan vast niet gemakkelijk geweest zijn om een bus van De Lijn als keuken uit te rusten.

KB Ik heb een zeer handige man. (Kamiel, één van de technici, *nvdr*) Die heeft eigenhandig voor de aansluiting van gas, water en elektriciteit gezorgd, en de verdere inrichting deden we samen. Wegens tijdsgebrek hebben we nog geen kans gehad om hem te verven, maar het wordt vast en zeker iets knallends.

Jullie koken dagelijks twee keer voor telkens 350 mensen, en toch serveren jullie allesbehalve grootkeukentrop. Wat is jullie geheim?

KB Ervaring, altijd verse producten gebruiken en keihard werken. En streng zijn. Alles wat niet goed is, vliegt zonder pardon de vuilbak in.

EVDG Je moet zelf graag lekker eten. En je vooral niet beginnen afvragen wat de mensen allemaal lusten. Ze moeten maar eten wat wij lekker vinden. (*lacht*)

Hoe verloopt de omgang met de artiesten en de medewerkers?

KB De meeste reacties zijn uitermate positief. Er zijn altijd enkelen die weinig respect tonen voor het werk dat wij doen, maar dat is een absolute minderheid.

EVDG We gaan zeker geen buitenissige wensen inwilligen; iedereen eet wat de pot schaft. Met onze zere voeten wordt niet gerammeld, al mag iedereen ons altijd vrijwillig een voetmassage komen aanbieden.

Jullie zijn allebei TaZ-anciens. Wat maakt TaZ zo bijzonder voor jullie?

KB Twee jaar geleden leerde ik hier mijn man Kamiel kennen. Ja, we zijn ook een TaZ-koppel. (*lacht*) Het zal aan de romantiek van de kust liggen, zeker?

EVDG Ik amuseer me altijd op Theater aan Zee, maar 'k zin dan ook zot van Oostende. Het is hier vrij en vrunk, zowel overdag als 's nachts. Vroeger ging ik 's nachts nog de *gay bars* afschuimen, maar nu ik een dagje ouder word ga ik overdag liever schoenen kopen bij Mauri.

Pikken jullie al eens een theatervoorstelling mee?

KB Daar hebben we geen tijd voor. Daarom voeren we in de catering af en toe zelf een showke op.

EVDG We amuseren ons ook met de schotels rare namen te geven. Wist je dat jullie deze week al *Crapulata*, *Conne* en *Lam-arm* gegeten hebben?

(Black Kat)

Foto: Thomas De Meyer

TAZETTE

EDITIE #09 VR 04/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Het Fluistertheater van Floor, Oto en Titus

Foto: Thomas De Meyer

The Bony King of Nowhere stapt opgewekt door niemandsland

'Mijn nummers zijn niet echt melancholisch'

Losing Gravity heet één van hun songs, en voorwaar, dat is precies hoe wij ons voelden toen we het voor het eerst hoorden. The Bony King of Nowhere brengt namelijk muziek van een verstilde schoonheid, waarbij verschillende geluidslaagjes en ietwat ijle stemmen allerlei atmosferische gewaarwordingen opwekken. En ze doen dat met maar liefst vier gitaren. Songschrijver en bezieler Bram Vanparys legt uit hoe dat komt.

BV: 'The Bony King of Nowhere is pas een paar maanden geleden ontstaan, toen ik een optreden had versierd in een cafeetje in Gent. Ik durfde dat niet alleen te doen. Mijn nummers bestaan ook uit meerdere lagen, dus zou het op niets trekken als ik dat alleen zou brengen. Zo ben ik Jeroen (*Van de Sande, nvdr*) tegengekomen en hebben we een fijn optreden gedaan. Nog wat later konden we in de Vooruit spelen. Toen heb ik er nog mijn vriendin bijgehaald en een maat. Nu zijn we met vier zanger-gitaristen, die een beetje als Crosby, Stills, Nash & Young op het podium staan.

Vier zanger-gitaristen, is dat niet veel? Is er nog plaats voor andere instrumenten?

BV: 'Af en toe wordt er afgewisseld door iemand die wat percussie speelt of Philippe die eens bast. Ik heb ooit nog in een groepje gespeeld met gitaar en drums, de typische rockbezetting, en ik vind het *wijs* om eens iets anders te proberen. In Duyster op Stubru heb ik eens een sessie gehoord van de Portables. Zij hadden geen vervoer gevonden voor hun instrumenten en hadden er niets beter op gevonden dan alle vier een gitaar mee te brengen. Dat was een supergoeie sessie.'

De enkele nummers die ik al heb gehoord, lijken mij perfect voer voor Duyster.

BV: 'Duyster is heel lang mijn favoriete radioprogramma geweest, waar ik elke zondagavond naar luisterde. Mijn muziek is zeker door dat programma beïnvloed, maar dan door de oude Duyster, want de nieuwe vind ik niet meer zo goed. En ook door groepen als Radiohead.'

Vanwaar wellicht ook de bandnaam: de alternatieve titel voor *There, There*.

BV: 'Inderdaad. Ik vond geen naam, en ik dacht: Radiohead heeft tenslotte zijn naam gestolen bij Talking Heads, dus ik doe hetzelfde bij hen.'

Met welk gevoel hoop je dat het publiek na jullie optreden vertrekt?

BV: 'Ik wil niet dat mensen de indruk krijgen dat ik zeer emotionele songs schrijf, alhoewel de sound van mijn nummers die indruk wel zou kunnen geven. Mijn nummers zijn niet echt melancholisch. Vaak zijn ze gewoon bedoeld om een bepaalde sfeer te creëren. Ik wil gewoon dat het publiek weggaat en denkt: 'Dat was nog een keer een goed optreden.''

(Pepe)

The Bony King of Nowhere speelt vandaag om 17u in het stationsbuffet.

BLACK BOX

* Verwarring op TaZ: **Titus** door De Kopergietery, *Het Fluistertheater van Floor, Oto en Titus* en **Titus** De Voogdt in Maria Eeuwigdurende Bijstand. (Matthias Feyen)

* Ik ben er al bij van het eerste uur 10 jaar terug. En geloof me het niveau is gestegen, de organisatie is meegegroeid tot wat we vandaag kennen als TAZ#ON en TAZ#OFF. Dit evenwicht vind had ik graag terug gevonden 's avonds op café Koer. Ik denk met enige heimwee terug aan de stuntelige beginjaren waar de muziek eerder diende als achtergrond van een leuk gesprek of een boeiende babbel over een nog niet verteerd theaterstuk. Dit zit er nu helaas niet meer in, ik heb het schreeuwen boven de muziek van café Koer immers al een paar dagen opgegeven. Voorstel: waarom maken jullie op de weide achter het bosjoenk geen TAZ#ON koer. Met gewoon wat tafels en sfeerlichtje en een bar. Wedden dat het werkt? (Gino Braet)

dagkrant.taz@tartart.be

Hartverscheurend mooie beelden

TITUS

Foto © Philé Deprez

Eerst was er *Niets* van Nic Balthazar (2003), gevolgd door *Alice* van Johan De Smet (2004) en nu is er ook *Titus*; een monoloog van en door Jan Sobrie, die zich laat flankeren door beelden van videaste Christina Vandekerckhove. *Titus* is een bijzonder mooie voorstelling geworden die flirt met de grenzen van de pathetiek, en daar af en toe voluit durft over te gaan. En verrassend genoeg – onze bikkelharde ziel indachtig – is het precies dat melodrama dat ons bij het nekvel grijpt.

Op de achtergrond van de scène staat een figuur in tegenlicht, als bij het begin van een spektakelfilm. Zijn het de contouren van de held? De figuur komt naar voren en gaat op een stoel staan. Het blijkt niet te gaan om een held, maar om een jongen die op het dak van de school staat. Zijn naam is Titus en hij is genoemd naar het lievelingsvarken van zijn vader, die slager is. Titus' verhaal is wrang. Pa kan niet lachen, pa heeft nooit tijd en pa is 'vergeten' de klasfoto te kopen. Titus' moeder is dood, en 'dood is dood', zo klinkt het bitter. In zijn dromen is de jongen de Romeinse veldheer Titus Andronicus. Zelfs de stinkende adem van de therapeut waar pa hem heenstuurt, krijgt die dromen niet kapot.

Op een videoscherm is een beeld te zien van uitgebeend vlees – de achtergrond van Titus' bestaan, het decor van zijn leven boven de slagerij. Wanneer de rode vleestroep vervangen wordt door de sierlijke vlucht van een vlinder wordt de toon van Titus' verhaal plots vederlicht – er komt een meisje in beeld. Tina is de enige met wie Titus echt contact kan leggen. Met Tina gaat hij zwemmen, zoals zijn moeder de zwemkampioene dat deed. Niet te verwonderen dat de stoppen doorslaan wanneer de jongen zijn vriendinnetje verliest.

Jan Sobrie maakt gelukkig niet de fout om een 'kind-kindje' vertolken, en zet zijn spel niet te vet aan. Zijn jongensachtige uitstraling, de fijne mimiek en springerige lichaamstaal spreken voor zich, zonder dat hij hoeft te vervallen in kinderachtige gebaartjes. Wat hij zijn personage laat zeggen is al helemaal niet kinds: soms lijkt Titus te redeneren als een kleine volwassene, wereldwijd en vroegrijp.

Sobries tekst is grappig, poëtisch en bij momenten erg ontroerend. Bijvoorbeeld op het moment dat Titus' vader breekt onder werk en verdriet ('Ik ben op') bij zijn zoon komt uithuilen. Slechts af en toe komt Sobrie gevaarlijk dicht in de buurt van het monster dat meligheid heet, zoals in de scène waarin Titus over zijn bomma vertelt, en de auteur zich laat verleiden tot verbaal *tearjerken*. Onnodig, want Titus' aandoenlijk bibberende handje vertelt meer over zijn emoties dan duizend woorden samen.

De beelden van Christina Vandekerckhove scheppen sfeer – het wiegelen van de karkassen op de tonen van Strauss' *Blauwe Donau* zijn fantastisch –, maar ze blijven illustratief, en maken geen actief deel uit van de dramatische structuur. Dit roept de vraag op of Sobrie de mogelijkheden van dit woord-en-beeld-duo wel ten volle benut. Wanneer de oerkatholieke moeder van Tina haar dochter verbiedt 'dat duivelsjong' nog langer te zien, loopt het kabbelende verhaal naar een hoogtepunt. In woede roept Titus uit dat hij alles zal *delaten*: Tina, zijn pa, de stad, zichzelf – en hij verdwijnt.

Wie denkt dat het gebruik van Mozarts *Requiem* op zo'n moment net dat tikkeltje *over the top* is, moet nu vooral goed blijven opletten. Op dat ene kippenvelmoment dat het hele koor de finale van het *Lacrimosa* inzet, verschijnt Titus opnieuw, en hij lijkt plots een man te zijn geworden. Het beeld dat Sobrie hiervoor schept – zonder het te verklappen – is bijzonder gedurfd en wankelt tussen zéér indrukwekkend en zéér belachelijk.

Wat ons betreft stopte *Titus* met dit hartverscheurend mooie beeld, Jan Sobrie breid nog een tiental minuten lang een *feelgood* einde aan de voorstelling. Maar wij konden ons niet meer *good feelen*. Ga, alleen voor dit ene beeld.

(La Gabinella)

10 nooit eerder gestelde vragen aan ...

Comedytalent **Henk Rijckaert**

1 - Waarom zijn die bakkebaarden in godsnaam zo groot?
Dat is toch logisch: om mijn baby-face weg te steken.

2 - Niet om vrouwen te versieren dus. Hoe doe je dat, dan?
Zonder uitzondering per toeval.

3 - Als je een paar jaar eerder geboren was, dan had je nog legerdienst moeten doen. Zou je gekozen hebben voor leger- of burgerdienst?
Ongetwijfeld legerdienst, dat duurt minder lang. Bovendien lijkt het me best leuk om van soldaatje te spelen, voor een paar maanden. Zolang het geen oorlog is, dat spreekt voor zich.

4 - Waaraan erger je je het meest bij andere mensen?
Mensen die ervan uitgaan dat hun problemen altijd veel groter en belangrijker zijn dan die van iemand anders

5 - Welk talent mis je, dat je graag zou willen hebben?
Op een minder chaotische manier met de auto rijden

6 - Met welke auto zou je het liefst willen rijden?
De Batmobiel. De eerste welteverstaan. En als die niet meer vrij is, een citroen DS, graag.

7 - Welk liedje had je zelf willen schrijven?
Everybody's got to learn sometimes. In de versie van Beck.

8 - Wat eet je het liefst tussen de boterhammekes?
Eender wat, zolang er maar mayonaise inzit.

9 - Als je een tatoeage zou laten zetten, wat zou erop te zien zijn?
Het symbool van een atoom en daaronder 'Science is God'. En ja, ik overweeg echt ernstig om die te laten zetten.

10 - Behalve Gent, in welke stad zou je nog willen wonen?
Barcelona is zeker een optie. En New York ook. Hoewel ik daar nog nooit geweest ben, vind ik dat het enorm cool zou klinken als ik zou kunnen zeggen 'Hi. I'm Henk from New York'. (Ilse)

Foto: Bruno Bollaert

Miet Warlop *Grote Hoop/Berg: Proposities*

Hechten aan het levenloze

In het programmaboekje lezen we: 'Miet Warlop maakt geen voorstellingen: ze doet voorstellen.' Het klinkt als een vrijgeleide om kladblokjes te laten doorgaan voor presenteerbare producties, maar dat is buiten Miet Warlop gerekend. Met een dertigtal mensen staan we in een kaal schoollokaal, waar de kunstenaars enkele stoelen bekleed heeft met kledingstukken. Ijzig kalm haalt Warlop andere kledingstukken uit keurig opgevouwen stapels en neemt haar tijd om nieuwe stoelen te bekleden: schoenen onderaan de poten, broeken of rokken over het zitvlak en hemden of jassen over de leuning. Ze maakt figuren, personages die louter door hun positie in de ruimte en de schikking van de kleren uitdrukking krijgen. Dan begint Warlop te manipuleren. Een verandering bij de ene figuur heeft gevolgen voor een andere figuur. Onze fantasie begint te werken: jongeman, twintiger, exhibitionist. Na verloop van tijd heeft Warlop een complex netwerk van mensen gecreëerd, dat ze vanuit haar fantasie tot leven brengt. De titel *Proposities* krijgt hier zijn volle betekenis: er hangen dertig voorstellen tot verdere ontwikkeling in de ruimte, terwijl Warlop genadeloos haar eigen weg volgt. Een figuur valt voorover en veroorzaakt een schokgolf bij de anderen, een baby-figuur zoekt zijn moeder die in de regen staat, een andere figuur verhangt zich en wordt door Warlop afgevoerd in een plastic zak. Wanneer de spelregels klaar en duidelijk zijn en het publiek gebiologeerd de afloop afwacht, zet Warlop de scène stop.

Er volgt een onhandige overgang naar twee filmpjes, die ons weer twee proposities presenteren. In het eerste filmpje rijdt Warlop met de auto door een regenachtig Gent, terwijl loeiharde feel-good songs uit de autoradio knallen en Warlop de voorbijgangers toewuift, laat meezingen, een gulle lach ontlokt. Een voorstel om leven in de stad te brengen. In het tweede filmpje gaat ze met een medeplichtige terrasstoelen stelen en neemt ze die als kinderen mee door de stad, langs trappen, op trams, tussen duiven...

Als er iets opvalt doorheen de verschillende fases van deze *Proposities*, dan is het wel dat Warlop levenloze objecten levend wil maken, soms krampachtig, dan weer gedistantieerd, een andere keer liefdevol of euforisch. (De Boordmatroos)

Thibaud Delpout *Entr'acte*

Lost in the museum

Tussen de witte volumes van het provinciaal museum voor moderne kunst van Oostende, met op de achtergrond het werk van Magritte, dertelt een jonge, aantrekkelijke blondine rond. Een droge veertiger in maatpak loopt er nerveus zijn zaken te regelen via mobiele telefoon. En, om het plaatje volledig te maken, in de hoek zit een man in zwarte pitteleer, zwijgzaam, schijnbaar nors, geheel op zijn plaats; de suppoost *quoi*.

Wat zich ontwikkelt is een verhaal dat zich zonder moeite laat meten met Coppola's *Lost in Translation*: een meisje, weggelopen van haar talentvolle vriend die haar tot de rol van muze bombardeerde, en een zakenman ver van huis, en ook ver van zijn eigen gevoelens. De evidentie waarmee zich een romance ontwikkelt tussen beiden doet hen zelf schrikken en laat de ene ongemakkelijke en poëtische situatie na de andere verschijnen. Schaamte, fatsoen, respect en empathie houden de relatie steeds op de dunne rand tussen zielsverwantschap en liefde, tussen het aftasten van de mogelijkheden en het opengooien van een grenzeloze passie, die steeds om de hoek loert.

Regisseur en tekstschrijver Thibaud Delpout heeft voor deze productie niet de minste acteurs uit het arsenaal van Toneelgroep Amsterdam weten te plukken. Naast de jonge, in al haar filmische présence schitterende Wendell Jaspers, staat de ervaren Kees Hulst. Bijna onopvallend en bij momenten uiterst subtiel treedt de Catalaanse opera-regisseur Javier López Piñón voor het voetlicht van Theater aan Zee.

Niet dat de namen noodzakelijkerwijs hun werk doen, maar alles bij elkaar: hoed af voor deze voorstelling. Ingehouden en suggestief, een tikje surreëel (met dank aan de locatie), visueel zeer mooi qua poses en choreografie en dit alles opgehangen aan een ijzersterk, filmisch scenario. (Parelduiker)

De Bacchanten, Jong Muziek tijdens Stadsnomaden 3, woensdag 2 augustus 2006

Nederlandstalige rockopera

Lieten de Jonge Muzikanten van Stadsnomaden 1 en 2 ons nog wat op onze honger zitten wat betreft het buiten de lijntjes kleuren, dan was het bij De Bacchanten tijdens Stadsnomaden 3 op zó een overweldigende manier prijs dat het publiek in eerste instantie met verstomming leek geslagen.

De Bacchanten is het afstudeerproject (optie kleinkunst aan Studio Herman Teirlinck) van Floris Schillebeeckx, waarin de jongeman met veel zwier en lef een Wim Vandekeybus doet – wie *Puur* heeft gezien, zal meteen begrijpen wat we hiermee bedoelen, voor de rest verklaren we ons graag nader. Net zoals Vandekeybus het klassieke Bijbelverhaal van de onschuldige kinderen op magistrale wijze vertaalde naar zijn idioom, dat van de dans, zo zette Schillebeeckx de Griekse tragedie van Euripides met evenveel klasse en gedrevenheid om naar zijn taal: de muziek.

Het resultaat werd aangekondigd als een 'theatermuziekvoorstelling', maar wat wij in de – hiervoor overigens geweldig geschikte – NMBS-loods zagen en vooral hoorden, neigde naar een heuse Nederlandstalige rockopera. Wij zagen een muur uit piepschuimstenen waarop de verschillende aktes via projectie werden ingeleid, twee hoofdrolspelers/muzikanten/zangers en twee achtergrondmuzikanten (die er wat droogjes bijstonden) en een stier – tot zover het theater, beperkt tot de strikte essentie. Verder hoorden wij bijzonder lenige teksten, een ononderbroken stroom van muziekstijlen (rock, folk, jazz, hiphop, opera en vooral veel kleinkunst) en een gevoel voor drama en concept waar Nick Cave trots op zou zijn.

Toegegeven, hier en daar rammelde het wat, holde het viertal zichzelf voorbij en, vooral naar het einde toe, leek de draad van het verhaal (waarbij voorkennis niet eens echt vereist was om er ten volle van te kunnen genieten) ons wat zoek. Maar wat een geestdrift! Wat een vuur! En wat een indrukwekkende stemgeluid en intensiteit – Johan Verminnen *meets* Stijn Meuris! – bij Sam Wauters! *Guts*, en bijgevolg ook uitroepkens op overschot, als u het ons vraagt.

De Bacchanten is volgens de TAZ-brochure een 'Tour de Force'. Wij hadden daar graag nog een 'Grand' voor zien staan.

(Pepe)